

Sygn. akt VIII C 508/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 15 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia -Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Anna Martyniec**

Protokolant: **Małgorzata Pluskota**

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **K. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. P. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1019,68 zł (tysiąc dziewiętnaście złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości 16% rocznie nie wyższymi niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 20 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 227,78 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi zaocznemu rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 lutego 2014 r., wniesionym do Sądu Rejonowego w Lublinie, strona powodowa Bank (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej K. P. kwoty 1.019,68 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 16 % liczonymi od dnia 20 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 24 maja 2007 r. zawarła z pozwaną umowę o kartę kredytową, na podstawie której pozwana otrzymała kartę kredytową oraz zobowiązała się do spłaty zaciąganego zadłużenia. Jednakże pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania, jej zadłużenie z tego tytułu opiewa na kwotę 1.019,68 zł. Wskazała, iż wobec braku spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem spłaty i opóźnienia w płatności minimum dwóch wymagalnych rat wypowiedziała pozwaną umowę, w związku z czym roszczenie stało się wymagalne z dniem 20 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, w związku z czym postanowieniem z dnia 7 marca 2014 r. sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia.

Pozwana nie złożyła wyjaśnień ani nie zażądała przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 28 maja 2007 r. pozwana zawarła ze stroną powodową Bankiem (...) S.A. w W. umowę o kartę kredytową C.. Na jej podstawie bank wydał pozwanej kartę uprawniającą do dokonywania transakcji w ramach limitu kredytowego na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie, a pozwana zobowiązała się do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazywanej w wyciągu. W umowie wskazano, iż pozwana obowiązana jest do spłaty całego zadłużenia najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia umowy. Zgodnie z § 6 umowy bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w tabeli opłat i prowizji oraz odsetek określonych w tabeli oprocentowania oraz do obciążenia klienta opłatą roczną, określoną w tabeli opłat i prowizji. W umowie zastrzeżono, iż bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy, w każdym czasie, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia m.in. w przypadku niezapłacenia przez klienta, w terminie wskazanym na wyciągu, który nie może być krótszy niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu, pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po uprzednim, pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku wypowiedzenia umowy klient był zobowiązany niezwłocznie zwrócić kartę główną wraz z kartami dodatkowymi, a całe zadłużenie spłacić najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia.

Sąd zważył co następuje

Powództwo okazało się zasadne, w związku z czym podlegało uwzględnieniu w całości co do roszczenia głównego oraz w przeważającej części w stosunku co do odsetek.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§1); w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie orz. SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok SN z 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, Prokuratura i Prawo 1999/30 oraz wyrok SN z 6 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, Prokuratura i Prawo 1997/10/44).

Według art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stosownie zaś do treści art. 359 § 1 k.p.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (§2). Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredyty lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne) (§ 2¹). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne (§2²).

Z uwagi na to, że pozwana K. P. nie stawiała się na rozprawie w dniu 15 października 2014 r., nie złożyła żadnych wyjaśnień ani nie wnosiła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenie

strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i ocenił, że w świetle przepisów prawa materialnego, uzasadniają one uwzględnienie żądania.

Dlatego też zasądził na rzecz strony powodowej kwotę żadaną pozwem. Jednakże Sąd dokonując oceny żądania strony powodowej przez pryzmat prawa materialnego doszedł do przekonania, iż nie zasługuje na uwzględnienie w całości żądanie odsetek umownych w kwocie 16 %. Jak wynika z przytoczonego wyżej przepisu strony uprawnione są do zastrzegania w treści czynności prawnej prawa do domagania się odsetek za opóźnienie w wysokości wyższej niż ustawowe, czyli odsetek umownych. Jednakże ustawodawca określił maksymalną ich wysokość, wskazując, iż ich wysokość nie może przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku. Podkreślić przy tym należy, iż przepis ten nie wprowadza jedynie zakazu zastrzegania odsetek wyższych, niż maksymalne, ale przede wszystkim chodzi w nim o zakaz pobierania odsetek wyższych niż w nim wskazane. W konsekwencji dla określenia wysokości stopy procentowej odsetek miarodajny jest okres, za jaki mają być naliczone, nie zaś chwila zawarcia umowy. Za taką interpretacją tego przepisu przemawia nie tylko wykładania literalna, ale również funkcjonalna. Wskazać bowiem należy, iż przepis ten został wprowadzony w celu zapobieżenia obciążaniu dłużnika odsetkami w wysokości oderwanej od panujących aktualnie warunków gospodarczych i ekonomicznych. Dlatego też określona w nim wysokość odsetek odnosi się do stopy kredytu lombardowego, albowiem w najlepszym stopniu odzwierciedla ona zmieniające się warunki rynkowe.

Z powyższych względów, mając na uwadze, iż wysokość odsetek maksymalnych jest zmienna, a wysokość odsetek umownych, czyli 16 % rocznie jest stopą procentową, która na chwilę wniesienia pozwu odpowiadała wysokości odsetek maksymalnych, jednakże w przypadku zmiany stóp kredytu lombardowego NBP może być wyższa niż stopa odsetek maksymalnych (co miało miejsce już w chwili orzekania), sąd zastrzegł że nie mogą to być odsetki wyższe niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, oddalając dalej idące powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Pozwana przegrała proces w całości, a zatem Sąd zasądził od niej na rzecz strony powodowej kwotę 227,78 zł, na którą składają się kwota 30 złotych tytułem opłaty od pozwu, kwota 197 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz kwota 0,78 zł poniesiona tytułem prowizji e-C..